

Дмитро Кардаш.

В У Р Я.

Молодий професор сидів із жінкою при обіді.

— Казав тобі кланятись п. С. — говорила Маня, подаючи чорну каву. — Я й забула сказати.

— Був тут? Коли?

— Що йно вийшов перед тобою.

— Чого приходив?

— Ану вгадай.

— Шукав за мною?

— Ні. До мене приходив.

— По що?

— Щоб сама не нудила ся весь ранок у хаті — жартувала весело.

— Був тут пан С.? — запитав служниці.

— Був.

— Чого хотів?

— Не знаю.

— Довго чекав?

— Зо дві години.

— Що робив так довго? — звернув ся до жінки, дивлячись на неї остро.

— Бавив мене — усьміхаючи ся жартувала по своєму Маня.

— Чорт бери твої жарти й твого пана С. — відповів люто, і кинув ся до свого покою, замикаючи ся на ключ.

— О розсердилися пан, ще ніколи такого не бувало, — говорила до себе служниця збираючи зі стола.

— Не сподівалася я такого кінця, а то була-б не жартувала. Що йому сталося? — думала Маня. — Похмуро нині на дворі і в хаті.

Сіла на фотель і взяла в руки книжку. Не могла однак читати. Букви літали перед очима. Прочитала сторону, дві, й вертала назад, не знаючи, що прочитала.

— І що йому сталося? Невже-ж я йому навкучила? Що він там робить?

Підійшла на пальцях до його дверей і подивилася крізь дірку від ключа. — Стоїть коло вікна і курить — думала, і застукала легесенько. Відвернув ся скоро й сумними очима глянув у сторону дверей.

— Хто там?

— Маня.

Відвернув ся назад до вікна. Застукала в друге. Бачила, як здрігнув ся, відійшов від вікна і задзвонив на слугу.

— Принеси мені пальто й капелюх із тамтого покою — крикнув на неї. — Не тими дверима! через кухню!

Маня подала річи до кухні.

— На підвечірок не прийду, — сказав до служниці і вийшов.

Коли прогомоніли остатні кроки, відійшла Маня від дверей й сіла на софі, спираючи ся важко на подушку. Ріжні думки снували ся по її голові. Пригадалася їй уся минувшина. Пересунули ся сумні і веселі дні. Пригадали ся сирітські часи у мачухи й рожеві надії на спільне життя з улюбленим Ньюном.

— Що йому сталося? Чи-ж се те життя, яке обіцявав і малював колись у листах? Чи-ж уже скінчила ся погода на нашому подружньому небі?

Сльози тиснули ся їй до очей. Нервово стискала уста. Не хотіла плакати, та не вдержала сліз. Покапали на подушку. Скоро отерла їх і зірвала ся. Пересиділа дві години, а мала ще написати важний лист до сестри. Веліла служниці зайти до покою пана через кухню й отворити двері. Сіла коло бюрка, взяла перо в руки й важко задумалася.

— Що їй написати? Розпитує, як живемо?...

Написала пару слів, вложила в коверту, заадресувала й віддала служниці.

Довго довелося їй ждати в вечерею. О десятій положила ся до ліжка і думала дожидаючи. Коло одинацяті почула його кроки на коридорі. Чула, як увійшов до свого покою й задзвонив на служницю.

— Принеси вечерю! Чи пані спить?

— Сплять.

Знав, що не буде міг спати. Положив коло себе цигаро й почав поправляти задачі.

— Атрамент не затканий. Видко писала щось. Цікаво-б було дізнати ся, що?

Великі букви відтиснені на бібулі звернули на себе його увагу. Взяв зеркало і відчитав: „Дорога Нусю! В нас як звичайно. Добре й весело. Був нині п. С. Я розповіла йому про Тебе. Бажав би розмовити ся з Тобою. Він дуже добрий і щирий чоловік як Нюню. Приїдь як найскорше. Буде всім весело! Нюню цілує Тебе. Маня“.

Довго держав бібулу у руках.

— Дурень я. З нічого начинив квасу. А чому жартувала? Бідна Маня. Пес я! — говорив на голос, не догадуючи ся, що Маня не спить, але слухає й плаче. Згасив лампу, тихо отворив двері й на пальцях увійшов до темної спальні. Сів на своє ліжко й тихо зачав роздягати ся. Ліжко Мані стояло під другою стіною.

— Мусить уже спати. Перша година.

Знов слухав. Не чув її дихання.

— І по що того всього треба було? — думав далше. Положив ся на ліжко, та не міг заснути.

Взяв сїрники й підійшов до її ліжка. Засьвіттив і високо підніс сїрник. Очи його стрінули ся з її синіми, отвореними, повними слів і жалю очима. Чим скорше згасив і запитав:

— Чому не спиш?

Не було відповіді.

Вернув ся на своє ліжко.

Ритмічно чикав годинник. Вибила друга.

По хвили почув, як устала. Зашелестіла її сорочка. Йшла до його ліжка. Станула на хвилю й слухала. Потім ніжно й тихо всунула ся під його ковдру.

— Нюню, спиш?

Не відповідав.

— Нюню, спиш? — повторила тихійше.

Тихо. Почув, як хотіла висунути ся і відійти.

— Ні — сказав.

— Гніваєш ся?

Не відповідав. Обняв лише її молодий стан і сховав голову на її хвилюючій груді, а вона пестила його волосся. Тихо лежали. По хвили почувла вохкість на грудях.

— Нюню, плачеш?

Тихо. Лиш чула, як слъови падали на її сорочку, проходили крізь неї й зрошували її груди. Піднесла його голову.

— Маю!

— Що?

— Гніваєш ся на мене?

— Ні — і впилаь горячими устами в його уста.

Були щасливі, бо жили житєм природи, якій не лише сонце, але й буря конечні до життя.

